

# Kde je ta holka?

představte si, že byste se vrátila o deset let zpátky...  
... a potkala své mladší já.

Alexandra Potter

ALEXANDRA POTTER

# Kde je ta holka?

© 2008 by Alexandra Potter  
Translation © 2012 Dagmar Břejlová  
Cover © 2012 Kristián, s. r. o.

ISBN 978-80-87530-18-4

## *O autorce*

Úspěšná a tituly ověččená Alexandra Potter se narodila v Yorkshiru. Po univerzitě žila v Los Angeles, Sydney a Londýně a nakonec se usadila tam, kde slunce má pré: v Los Angeles. Působila jako přispívající autorka a redaktorka ženských časopisů ve Velké Británii. Nyní se věnuje pouze psaní.

## *Poděkování*

Velké, obrovské poděkování jako vždycky patří mé vynikající agentce Stephanii Cabotové a všem z The Gernert Agency v New York; skvělé redaktorce Saře Kinsella, stejně skvělé Isobel Akenheadové a všem, kdo za oponou Hodderu děl do úmoru.

Rodičům nevěnuju srdceryvnou oskarovou řeč, vůbec nevím, jak bych jim mohla poděkovat za jejich neutuchající lásku a podporu. Bez vás bych to opravdu nedokázala. Sestře jen zamávám. Díky, Kel, za všechno. (Musím se držet zkrátka, jinak bych se rozjela na spoustu stránek...)

Mishky, při této příležitosti bych ti také moc ráda poděkovala. Zdaleka tě nevídám tak často, jak bych chtěla, ale vždycky jsi „na drátě“, když potřebuju, navíc s vřelým slovem a podporou.

Další velké díky patří kolegyni-spisovatelce a kamarádce Daně. V letech 1997 až 2007 mě držela při smyslech. Bylo mi totiž 21 a pak 31 – věřte mi, že cestování časem není žádná legrace. A jestli červotoči skutečně vydlabávají spletité cestičky, tak věřte, že byly chvíle, kdy bych se do nějaké z nich vrhla rovnou po hlavě...

Mockrát děkuju Saarovi za nekonečné hodiny brainstormingu, za hrnky čaje v okamžicích, kdy na mě dolehlo spisovatelské zoufalství a taky za to, že si nikdy nestěžoval, když měl stůl většinu roku zanešený kalendáři, katalogizačními lístky a upomínkami...

Samozřejmě mockrát děkuju své múze Barneymu.

Na této knížce jsem nějakou dobu pracovala v Anglii, proto bych chtěla ze srdce poděkovat Tricii a Matthewovi – dvěma skvělým přátelům – za jejich velkorysou pohostinnost, která mi v jejich překrásném domě ve Wimbledonu umožnila stvořit George. Díky moc!

V neposlední řadě chci dodat, že kdybych měla někdy uvidět své jednadvacetileté já, oznámila bych mu, že v životě potká neuvěřitelné přátele. Jednou z těch výjimečných osob je Beatrice. Beo, děkuju za tvoje přátelství, nekonečný optimismus a zasvěcené info ze světa PR. A taky za super chvíle. Nasmály jsme se, vid'! Tuhle knížku věnuju tobě.

## *Pro Beatrice*

## *Chvála Alexandry Potter:*

„Jako Alexandra Potter nikdo jiný nepíše.“

*Daily Mail*

„Já a pan Darcy je pro beznadějně romantiky sázka na jistotu.“

*Heat*

„Pohodové čtení s nečekanými zvraty.“

*OK!*

„Prostě zábavné!“

*Closer*

„Vtipný, romantický... příběh o tom, co by se stalo, kdyby se vám zničehonic splnila všechna přání.“

*Daily Mirror*

„Fantasticky vtipné.“

*Elle*

„Úžasná klasika – zmatkářská hrdinka potká podivínského hrdinu a po mnoha nedorozuměních objeví vzájemnou lásku.

Vtipně napsané, strhující, zábavné... Neodtrhnete se.“

*The Times*

„Skvěle jsem se bavila – děj má spád, knížka je vtipná a milá – prostě ideální kombinace! Humor a cit, kam oko dohlédne.“

*Helen Ledererová, komediální herečka*

„Povinná četba pro každého, kdo si myslí, že jinde je tráva zelenější.“

*Company*

„Dokonalá romantika.“

*Daily Mail*

Milý deníčku,

po probuzení na mě čekala pekelná kocovina. Včera večer jsme totiž s Nessy vyrazily do nové restaurace. Jmenuje se Wellington. Bezvadně jsme se bavily! Před odchodem z domova jsme vychruply láhev šampaňa, protože si každá mohla dovolit jen jeden drink. Viděla jsem Billyho Romaniho. Páni, zpívá skvěle, jenže ani netuší, že existuju...

Pořád mě baví ta nová práce v časopisu – lidi jsou tam v pohodě a hodně se naučím. Další zastávka se jmenuje Vogue! No co, mít můžeme, ne? Z práce jsem volala tátovi a popřála mu hezké narozeniny. Říkal, že měl radost z pohledu a dárku!!! Zařídila jsem si to tak, abych k našim mohla příští víkend zajet. Už mi chybí.

Zase je vedro k padnutí. Kolem poledního jsme se s Nessy opalovaly v parku a doladovaly správný odstín. Pořád mlela o Julianovi. To je její nový kluk. Byli spolu jen párkrát, ale Nessy je už teď do něj blázen.

No jo, musím se připravit. Večer jdu na večírek a chci si vzít novou minisukni Miss Selfridge. Nemůžu se dočkat, určitě to bude senzační.

# Elektronický kalendář

20. srpna 2007

06.00 Budíček.

06.15 Osobní trenér.

07.30 Kontroluju maily.

08.00 Jdu do práce. Cestou vyřídím telefonáty.

09.00 Přijdu do práce. Zkouknu nové zprávy.

10.00 Píšu maily a ptám se Bey, jak se má.

11.00 Připravuju se na zítřejší schůzku s Larrym Goldsteinem.

12.30 Pracovní oběd s novináři z *Daily Standard* atd.

15.00 Mám napsat prezentaci pro tisk.

16.00 Zavolat Johnnymu Birdovi, vlasovému stylistovi ve West  
Endu a novému redaktorovi časopisu *Cuts*, abych měla nové  
info a taky rozhovor o jeho nové řadě šamponů.

17.00 Napiš tu prezentaci pro tisk!

18.00 Příprava na udělení cen za produkty Cloud Nine.

19.00 Večeře s Milesem.

22.00 Plán na další den + příprava.

23.00 Čtu kapitolu v knížce *Jak snadno najít sama sebe*.

24.00 Večerka.

# Kapitola první

Ššššš-ššššš-ššššššššššššššššššššš-ššššš.

Páni, to je totální relax. Poslouchám, jak se vlny něžně rozlévají po opuštěné pláži – šššššššš – a jejich bílé čepičky zdobí uhlazený, nepošlapaný písek. Pak se vlnky zase vrací do moře. Šššššššššššš. Přicházejí a odcházejí. Sem a tam. Je to ta nejkrásnější ukolébavka na světě. Uklidňuje. Hladí. Uspává. Myšlenky se mi začínají rozutíkávat. Tělo se mi téměř nevznáší. Tomu říkám dokonalý klid těla i duše –

**Píúp-píúp-píúp-píúp!**

Uf. Houby klid. Jsem doma v Londýně, je pondělí ráno a budík mě doluje z postele.

Srdce mi buší, hlava se vzpamatovává ze šoku. Přetočím se na bok, sundám si z očí aromaterapeutickou plet'ovou masku a opatrně mrknu na budík: je 6:00. Zakručí mi v bříše. Fakt je tolik hodin? Hm. Ráno před prací mám osobního trenéra. Takže *musím* vstávat.

**Píííííp!!!!**

A fofrem.

Típnu budík a odhodím deku. Mám nové povlečení. Je z organické nebělené bavlny. Prodavačka v John Lewis mě ujistila, že se mi zmírní alergie. Mám totiž hromadu alergií, což je docela trapné, protože pak vypadám jako ti módou praštění týpci, kteří nosí crocsy a připadá jim in, že mají alergii na pšenici. Jenže já *doopravdy* trpím spoustou alergií. Fakt. Každopádně jsem chtěla to povlečení zkusit. Zatím nevím, jestli mi pomohlo, protože při pohledu na ně se mi hned vybaví, kolik jsem za ně zaplatila, a rázem mám oči plné slz.

Budík mlčí a já v sobě hledám energii na vstávání. Paže a nohy mám roztažené, ležím rozpláclá na matraci, oční masku na čele. Zvlhčovač vzduchu vydechuje obláčky páry. V rohu šumí přístroj na vyluzování relaxačních zvuků. Zrovna je nastavený na „mořskou ukolébavku“, aby se mi líp spalo. Kromě té haldy alergií totiž ani nemůžu spát. Je to děs. Nedaří se mi vypnout. Jakmile zavřu oči, probudí se

všechny možné i nemožné starosti a šmejdí mi v hlavě jako hejno mravenců.

Kdysi jsem se je snažila spočítat, podobně jako se počítají ovečky před usnutím. Samozřejmě jsem neusnula, naopak do mě vjela taková úzkost, že jsem vyletěla z postele a celou noc jsem se dívala na pořady o nepovedených plastických operacích. Druhý den jsem byla jako tělo bez duše a navíc mě od té doby děsí noční můry o omlazení vagíny. (Ujišťuju vás, že někdy může mít člověk zbytečně moc informací.) Takže takovéhle vylomeniny už absolvovat nehodlám.

Když o tom mluvím, napadá mě, že by bylo fajn, kdybych v noci spala víc než pět hodin. Tu kapitolu v nové knížce *Jak snadno najít sama sebe* jsem dočetla skoro v jednu, takže večerka byla posunutá. Ale co, všechny úspěšné ženy toho moc nenaspí, ne? Margaret Thatcherová řídila zemi se čtyřmi hodinami spánku a o Madonně se píše, že vstává ve čtyři, protože provozuje aštanga jógu.

Zívnu, div si nevykloubím panty. Co kdybych si dopřála ještě pět minutek? To určitě nikomu neublíží.

Stočím se do klubíčka, ale vzápětí mě píchne osten viny. No, radši to nebudu přehánět a poležím si jen dvě minutky. Čeká mě náročný týden. Zítra mám jednání s potenciálním novým klientem. Je to kosmetický dentista Larry Goldstein. (Taky nevíte? Specialista na umělý chrup, fazety a bělení.) Působí v Los Angeles a má v péči velké hollywoodské hvězdy. Chce si v Londýně otevřít pobočku, takže hledá PR firmu, aby mu ji pomohla rozjet. Doufám, že si vybere tu *moji*. PR? *Public relations*, vztahy s veřejností, propagace, ovlivňování, přesvědčování a tak dále.

Na srdci mě zahřeje pýcha. Pořád nemůžu uvěřit, že mám vlastní firmu – Merryweather PR. Podle hodnocení obchodní sekce *Telegraphu* „patří ke špičce londýnských PR agentur. Specializuje se na zdraví a krásu a před třemi lety ji založila Charlotte Merryweatherová [to jsem já!], specialistka na PR a zkušená novinářka, která každému klientovi nabízí a poskytuje individuální přístup.“

Jo, to mi připomíná, že musím zkontrolovat, jestli má pan Goldstein nějaké speciální stravovací zvyklosti. Minulý týden jsem pro několik klientů rezervovala stůl v nové trendové suší restauraci, která má měsíční čekací dobu (a když tam chci ukořistit stůl, musím žadonit,

naléhat a taky uplácet personál sliby, že se o restauraci oslnivě zmíním ve všech svých prezentacích pro tisk). Když jsme tam dorazili, zjistila jsem, že výkonná ředitelka společnosti je těhotná, takže nemůže jíst syrové ryby.

Pýchu následuje pád, konkrétně starosti, jak to dopadne.

Dobře, nebudu to přehánět ani se dvěma minutami a spokojím se s jedinou minutkou pod peřinou navíc.

Aha, ještě potřebuju odpovědět na mail osobnímu finančnímu poradci. Už mi bylo třicet, takže musím myslet na penzijní připojištění a úspory na stáří. Moje investice v jihovýchodní Asii vypadají dobře, zato penzijnímu fondu se nedaří. Zní to úžasně..., jen kdybych věděla, o čem vlastně mluvím.

*Pětapadesát vteřin.*

Právě proto si musím objednat pár knížek z Amazonu typu *Investování pro zájemce, kteří si donedávna mysleli, že Dow Jones byl velšský tenorista* a tak.

*Padesát vteřin.*

Můj přítel Miles si taky myslí, že plánování budoucnosti je základ. Působí jako developer a ustavičně mluví o bezpečí a investicích. Když jsme spolu byli minulý týden v posteli, začala jsem si při rozhovoru o hypotékách na domy, které lidi kupují, aby je pronajímali, bla, bla, představovat, že se muchluju s Jakem Gyllenhemem.

Takovéhle představy v poslední době mívám docela často...

*Pětačtyřicet vteřin.*

Ale to je normální, ve vztahu má takové fantazie každý. Vím to, protože to psali v jedné svépomocné příručce. S Milesem jsme rok a půl a máme perfektní vztah. Dobře, sex není vždycky na jedničku s hvězdičkou, ale na tom svět nestojí, ne? Když jsem byla mladší, znamenal pro mě hrozně moc, zato teď mám jiné priority.

*Čtyřicet vteřin.*

Třeba čisté oblečení. Hm, musím skočit do čistírny.

*Pětatřicet vteřin.*

A taky nakoupit. Jídlo nakupuju v supermarketu, který se specializuje na organické potraviny. Jednou jsem tam u brambor King Edward zahlédla Gwyneth Paltrowovou. Ten obchod sice je příšerně drahý – banán vyjde na dvě a půl libry –, ale snažím se jíst zdravě a potrpím si

na vyváženou a organickou stravu. Poslední týden byl fofr, takže mám vymetenou lednici.

Teď lžu. V lednici je plno věcí. Třeba plesnivá zelenina. To je asi jediná nevýhoda organických potravin. Strašně rychle se kazí, protože nejsou napěchované konzervanty a éčky. Upřímně řečeno se mi stává víc než často, že půlku lednice vyházím a jdu se najíst někam jinam.

*Třicet vteřin.*

Aha, abych nezapomněla. Na dnešek jsem Milesovi slíbila, že uvařím večeři. No, „uvařím“ je silné slovo. Obvykle to vypadá tak, že z tašky vysypu předpranou roketu, pak propíchnu pytlík s rizotem porcini (lidsky řečeno s hříbky) ze supermarketu. Jo, polotovary do mikrovlnky, to je moje. Sice jsou drahé, ale *vyplatí* se. Řekněte sami – už jste někdy vařili rizoto? Trvá to *věčnost*. Bez přehánění hodiny. Člověk nedělá nic jiného, než pobíhá po kuchyni, každých pět minut míchá zeleninu, až ho karpální tunely bolí jako čert, a u jídla je pak stejně s'atý, protože to bílé víno, které patří do rizota, samozřejmě dopil, aby nezvětralo. (Kromě toho se při míchání *musíte* něčím zabavit, vždyť je to ukrutná nuda.) A aby toho fakt nebylo málo, tak jídlo je samý žmolek a nestojí za nic. Jenže ho nevyhodíte, protože ho máte jako pro armádu. Ze dvou hrnků rýže jsou totiž zázrakem tuny jídla, takže rizoto, vlastně tu divnou kaši, dojídáte několik týdnů.

Mysl mi běží svými obvyklými sto padesáti kilometry za hodinu. Překulím se na záda a připlácnu si polštář na prsa.

*Pěťadvacet vteřin.*

Když nad tím přemýšlím, tak dneska nákup nestihnu. No co, půjde-me na večeři do restaurace, nevadí. Aspoň vyzkoušíme tu novou kousek od mého bytu. Otevřeli ji před pár týdny, měla by být docela extra a pořád čekám na vhodnou příležitost, abych tam zašla.

*Dvacet vteřin.*

Trhnu sebou. No jo, vždyť táta má dneska narozeniny!

Nejradši bych si dala pár facek. Mamka mi minulý týden nechala tři vzkazy na záznamníku, a já na to *stejně* zapomněla. Neposlala jsem mu přání. Bude ho to moc mrzet, protože na pohlednice k narozeninám si potrpí. Loni jsem mu poslala elektronické blahopřání, protože jsem měla práce nad hlavu jako vždycky, ale když jsem mu pak volala, byl

z toho přešlý. Nakonec si telefon musela vzít mamka, nebyla s ním řeč. Začala mi nadšeně vyprávět, že sousedi přistavují barák.

*Patnáct vteřin.*

Stáhne se mi žaludek. Nech toho, Charlotto, nestresuj se. Jinak zase budeš mít v dekoltu vyrážku, celý týden budeš muset nosit roláky a budeš vypadat jako Diane Keatonová ve filmu *Lepší pozdě nežli později*. Zavolám do Interflory a požádám je o expresní dodávku.

Je přece jedno, že je to chlap. Kytky má rád každý. Třeba by mohli uvázat kytici z mužských barev nebo tak něco.

*Deset vteřin.*

Existují kytky v námořnický modré barvě?

*Pět vteřin.*

Konec. Čas vypršel.

Vydrápu se na lokty a vyndám z pusy tlumítka. Zubař tvrdí, že skřípu zuby. Když prý nebudu nosit tlumítka, jak tomu udělátku říkám, ze zubů mi zbudou pahýly a budu vypadat jako Shane MacGowan z *Pogues*!

Ne, neřekl, že budu vypadat jako Shane MacGowan, ale to jen proto, že nezná jeho ani skupinu *Pogues*. Na tom nezáleží, rozhodující jsou tlumítka. Stály mě přes tisíc liber. Moje nejlepší kamarádka Vanessa mi řekla, že jsem blázen. Podle ní jsem ty peníze měla investovat do dovolené, protože si nutně potřebuju odpočinout.

Vanessu mám moc ráda, ale podle mě je blázen ona, ne já. Mám jet na *dovolenou*? Copak na ni mám čas? Kromě toho odpočívám při spoustě věcí, například dělám pilates. No, dělám je asi trochu silné slovo, protože jsem to zkoušela jednou a usnula jsem. Každopádně jsem měla velké *úmysly* cvičit pravidelně. Pak si při koupání zapaluju vonné svíčky, do vody liju levandulový olej a popíjím přitom chlazené Sauvignon Blanc. Připouštím, že v poslední době jsem si tenhle luxus nedopřála, spíš vždycky vletím do sprchy a cestou popadnu holítko. Ale myslím na to. Jo, *kromě toho* poslouchám relaxační cédéčko Paula McKennyho. Poslala mi ho mamka. Někde ho mám, určitě. Asi v šuplíku.

Až budu mít chvíli, rozhodně si ho pustím.

Když nad sebou přemýšlím, asi bych neřekla, že jsem v klidu a pohodě, ale uvažte sami, kdo takový poslední dobou je. Navíc mám firmu.

Musím splácet hypotéku. Mám i plno dalších povinností, mimo jiné se potřebuju starat o vrásky kolem očí. Prostě mi už není jednadvacet.

Díky bohu.

Tehdy jsem si pronajímala pokoj, měla jsem děsnou práci a neměla jsem ani vindru. Teď šéfuju úspěšné PR agentuře, mám krásný byt v zelené čtvrti západního Londýna a jezdím si v Beetlu. Můžu si chodit do restaurací, nakupovat značkové oblečení a jezdit na drahé dovolené.

Nic z toho nedělám, protože nemám čas, ale mohla bych.

Zato mám osobního trenéra.

Což mi připomíná... Vypotácím se z postele, teplé flaušové pyžamo vyměním za sportovní oblečení a pádím k oknu. Rozevřu žaluzie a roztáhnu závěsy. Venku je tma jako v pytli. Pár vteřin pozoruju tichou, liduprázdnou ulici.

Je mi jednatřicet a mám život, o jakém jsem vždycky snila

Zazvoní zvonek u dveří. Vytrhne mě z myšlenek. Odvrátím se od okna.

„Už běžím!“ zavolám. Promnu si oči a jdu otevřít.

# Kapitola druhá

Uběhne hodina. Mám za sebou kolečko kolem parku a asi stovku výskoků ze dřepu. Osobní trenér Richard se mnou běží zpátky k bytu. Dřív působil v pozemním vojsku, takže je dost drsný. Dává mi do těla.

Zastavím na kraji parku. Tím to ovšem nekončí. Lapám po dechu, ale Richard nemá slitování. Vyštěkne na mě, abych si dala padesát kliků.

„OK, Charlotto, k domu to vezmem sprintem.“

Mám *tisíc* důvodů, proč bych to neměla dělat, ale Richard na odpověď nečeká a vyráží přede mnou. Představte si ho jako metr devadesát vysokou horu svalů. Má na sobě tílko a miniaturní černé šortky. Popadnu činky a vyrazím za ním, aby se mi neztratil v dálce. Na rozdíl ode mě běží s neuvěřitelnou lehkostí. Jak by ne, namakané nohy ho nesou samy.

„Dělej, neloudej se. Dýchej zhluboka a zvedej kolena. Hop, hop, hop, hop.“

Prísahám, že Richard má nejvymakanější lýtka, jaká jsem kdy viděla. Vsadila bych se, že v době, kdy byl v armádě, běhal sto kiláků s batohem, který vážil víc než já. Tím se utěšuju. Kdybych nevydržela a zkolabovala, odnesl by mě domů. Doufám.

Doběhnu ho až u svého bytu.

„Takže ve středu ráno, jo?“ prohodí. Běží na místě. Kamarádsky mě poplácá po zádech s takovou vervou, že málem přepadnu a zastavím se čelem o zeď domu.

„Jasně, ve středu,“ odpovím bodře, usměju se a otevřu vchodové dveře.

„Nezapomeň se protáhnout,“ houkne na mě. Chytne se za loket a s lehkostí sobě vlastní ho přehodí přes hlavu na druhou stranu.

„Neboj,“ odpovím a nadšeně mu zamávám. Zabouchnu za sebou dveře a skácím se na koberec.

Tohle týrání podstupuju třikrát týdně. Dřív jsem bývala líná jako veš, ale teď jsem starší a moudřejší, takže vím, že je důležité udržovat se

v kondici. Právě teď bych ale svůj stav slovem „fit“ nepopsala. Zvolila bych trochu jiný výraz. Třeba *vyřízená* nebo *zoufalá*.

Po tvářích mi stéká pot. Jsem rozpláclá na podlaze jako mrtvola, kterou pak policisti obkreslí bílou křídou. Čekám, až zase budu dýchat normálně.

Jasně že si ráno ráda přispím, ale taky se chci vejít do džín. Richard navíc říká, že pravidelná kardiozátěž je základem zdravého srdce. Při ložím ruku na srdce. Buší tak divoce, jako by mi co nevidět mělo vyskočit z hrudi.

Ale to se nestane, že ne? Srdce *jen tak* nevyskakuje z hrudi.

Sundám si monitor srdečního tepu a mrknu na displej. Páni, to je úderů za minutu! Docela se leknu. Pořád nemůžu popadnout dech.

Naskočí mi výjevy ze seriálu *Pohotovost*. Víte, co myslím – jak pacient leží na vozíku a atraktivní doktor zavolá: „Všichni stranou!“ Popadne defibrilátor a napálí pacientovi do srdce pár elektrošoků.

Nervózně polknu. Panebože, určitě nemám infarkt. Ne. Navíc na tátovy narozky. Úzkostně se chytím za hrud'. Kdybych dneska umřela, už nikdy by narozeniny neslavil. Nemohl by s kamarády do hospody, protože by chodil k mému hrobu a tesknil by nad ztrátou své jediné dcery.

Charlotto, prober se! Koukej toho nechat, napomeni se. Začínám se vracet do reality. Co blázníš, nadávám si. Při cvičení se *má* tep zrychlit, o to přece jde. Cvičila jsi. Cvičení ti prospívá. Seberu se ze země a zahlédnu svůj odraz v zrcadle. Tvář mám posetou sytými rudými skvrnami, oči podlité krví, vlasy připláclé k hlavě. Vypadají jako helma.

Teda.

Musím něco udělat, nemůžu se tu válet celý den. Čeká mě práce. Automaticky mrknu na malé hodiny na stolku v hale. Hodin mám spousty. Vanessa si ze mě dělá srandu a mému bytu přezdívá Švýcarsko. Jenže at' se snažím sebevíc, vždycky chodím pozdě. Nemůžu se divit, když mám tak nabitý program. Nemám čas ani na to, abych si orazila, jak říká Vanessa.

Cestou do koupelny ze sebe sloupnu propocené oblečení. Vlezu do sprchy. Někdy si přece jen orazím. Musím. Kdykoli mám v diáři volné okýnko, *vždycky* ho zaplním něčím odpočinkovým. Problém je v tom, že prázdná okýnka teď už nějak nemívám...

Fajn. Make-up? Dokonalý, ale „přirozený“. *Hotovo.*

Vlasy? Rovné jako hřebíky a na koncích mírně zatočené. *Hotovo.*

Oblečení? Vejdu do šatny a zastavím se před velkými zrcadly. Zvažuju polodlouhou černou přiléhavou sukni a nadýchanou halenku s estetickou mašlí místo vázanky. Potřebuju vypadat profesionálně a zároveň osobitě. Ležérně a elegantně. Nad věcí a současně – jak se to říká? – uhlazeně. Mrknu na boty, zamračím se a vezmu si jiné. Vida, ty jsou mnohem lepší. *Hotovo.*

Zběžně proletím seznam nezbytností, pak proběhnu koupelnou a vyřítím se ven. Pobíhám po bytě a sháním všechny důležité věci, bez kterých se neobejdu.

Laptop? Bez iBooku nikam nechodím, ani na záchod. Člověk nikdy neví, co si kdy bude muset vygooglovat. Zaklapnu iBook, sjedu s ním po stole až pod své podpaží. *Hotovo.*

Kufřík? Přeletím ho pohledem. Leží si na pohovce a přetéká papíry, které potřebuju přečíst a podepsat. Jo, udělám to co nejdřív. *Hotovo.*

Co kdybych si vzala podložku na jógu, kdyby se mi vyskytlo prázdné okýnko? (Hm, určitě.) *Hotovo.*

BlackBerry? Sakra, kde je? Aha, držím ho v ruce. Jsem trdlo. *Hotovo.*

Jo, srdce se vrátilo ke klidnějšímu rytmu. Věděla jsem to od začátku, jen na mě dolehla menší panika. Někdy se mi to stává, hlavně když se jedná o nějaké zdravotní záležitosti. O nic nejde, prostě co se týče zdraví, jsem odpovědná. Odjakživa říkám, že je lepší sázka na jistotu než velké starosti.

Jenže můj doktor tenhle názor nezastává. Podle něj jsem hypochondr nebo něco takového. Minulý týden jsem měla na hrudi divnou vyrážku, a když jsem si vygooglovala příznaky, zjistila jsem, že se takhle projevuje napadení nějakým amazonským broukem, který požírá maso. Doktor mi připomněl, že jsem poslední dobou u Amazonky nebyla. Měl pravdu, ale stejně nechápu, proč byl tak protivný. Ani mě neposlal na kliniku specializující se na tropická onemocnění. Neudělal nic. Pouze konstatoval, že se mi zjitřil ekzém, a doporučil mi, abych se mazala krémem E45.

Poslechla jsem ho a vyrážka zmizela, ale stejně to *mohl* být ten brouk.

Připravím si peníze na čistírnu a na každém rameni ověšená několika kabelami vyřídím ven. Vzápětí se řítím zpátky, protože mě oslepilo ostré slunce.

Brýle proti slunci? Pohledem přejíždím stolek v hale, na němž je lampička, bílá orchidej a několik zarámovaných fotek. Zastavím se u své fotky z promoce. Vedle mě stojí náležitě pyšní rodiče. Vypadají skoro stejně jako teď, jen táta míval víc vlasů a mamka tehdy holdovala perleťovým rtěnkám. Zato já téměř nejsem k poznání. Mám typický černý plášť, na hlavě mi horko těžko drží slavnostní baret. Tehdy jsem měla dlouhé, tmavé a přesušené vlasy. Ted' si je žehlím, jsou úhledně vyfoukané na boba a jednou za měsíc a půl se nechávám barvit na medovou blondýnku.

Fotka navíc pochází z doby, kdy jsem ještě neobjevila pinzetu, takže jsem namísto úhledně tvarovaného obočí měla dvě tlusté neforemné housenky. A ten úsměv! Prohlížím si křivé přední zuby, které už mám samozřejmě dávno narovnané. Krátce před třicítkou jsem totiž nosila rovnátka. Páni, já vypadala!

Najednou si všimnu brýlí. Leží za fotkou. Nasadím si je a při pokusu číslo dva už fakt odcházím. Seběhnu schody před domem a ovládáním pípnu na brouka, aby se otevřel. Světla zablikají. Otevřu dveře. Do háje, zase mám za stěračem pokutu za špatné parkování. Zakleju, vytrhnu lístek zpod stěrače a mrsknu jím do béžově laděného koženého interiéru. Pak ho strčím do přihrádky k dalším pokutám, nastartuju a zařadím jedničku. Auto se probudí k životu.

Mám ho moc ráda. Je nadupané a má spoustu vymožeností, třeba vyhřívané sedačky, satelitní navigaci a taky palubní desku, která se ve tmě rozsvítí jako kokpit. Ten den, kdy jsem ho koupila, jsem byla úplně hotová. Zaparkovala jsem ho před domem a chodila se na něj dívat. Blýskalo se na dálku. Nemohla jsem uvěřit, že je fakt moje.

Jenže, upřímně řečeno, jsem od něj čekala mnohem víc. Ale co bych chtěla, když se v Londýně smí jezdit nejvýš čtyřicítkou. Realita mi to připomene hned, jak vyjedu z parkovacího místa a zařadím se do kolony.

Metrem bych se do práce dostala rychleji.

Najednou se probere BlackBerry. Začne pronikavě kvičet. Mrknu na hodiny na palubní desce: ještě není osm.

„Dobrý den... Děkuju, že jste se ozvala... K té smlouvě...“ Nasadím si sluchátko, bleskově přepnu do pracovního režimu a začnu vyřizovat telefony. Za dvacet minut zjišťuju, že mám zpoždění. Doprava je děsná, ještě horší než obvykle. Určitě je to kvůli olym-

piádě. V Londýně se totiž realizuje rozsáhlý developerský program. V rámci příprav na olympiádu v roce 2012 začali tím, že zbourali řadu starých budov. V novinách jsem četla něco o tom, že se jedná o největší a nejsložitější vizi, která kdy někoho napadla. Nazvali ji výmluvně: „vykopat, zbourat a vybudovat“. Navíc se to netýká jen East Endu, stavaři se vrhli prakticky na celé město. Dokonce mají plán postavit úžasné, designérsky špičkové centrum kousek od mé kanceláře. Přípravy jsou jasné: hluk, hluk, hluk, protože hloubí základy a odvázejí odtud tuny hlíny. *Evening Standard* tu akci nazval „oslavou stavebnictví“.

Podle mě je to děsná díra. A přijedu kvůli ní pozdě. Zuřím. Auto se sune hlemýždí rychlostí. Nervózně bubnuju prsty do volantu. Kouknu na hodiny a cítím, že se mi svírá žaludek. Sakra. V hlavě si promítám dnešní časový rozvrh. Čeká mě hektický týden a dneska dopoledne jsem na roztrhání. Nechci se opozdit.

Najednou si všimnu cedule, která mi dá pořádnou facku: **práce na silnici, objíždka**. Jo, přesně to jsem potřebovala. Takže *přijedu* pozdě. A hodně pozdě.

Zničeně jedu za ostatními auty a odevzdaně přejíždím do vedlejšího pruhu. Dva proudy se smrskly do jednoho a dál pokračujeme mezi oranžovými kužely. Mám dojem, že pomaleji ani jet nemůžeme. Sjedou pohledem na tachometr. Sedm kilometrů za hodinu! Touhle rychlostí se dostanu do kanceláře... Rychle to propočítávám. No, přesně to nevím, ale dneska to nebude.

Útrpně pomalou rychlostí zatáčíme doleva a kličkujeme vedlejšími ulicemi sem a tam. Konečně se v dálce před námi zjeví něco, co připomíná hlavní silnici. Doufám, že se objíždka chýlí ke konci. Zahlédnu semaforey. Svítí zelená. *Dělejte, dělejte, dělejte*, pobízím auta před sebou. Jedno za druhým projíždí pod semaforem.

Sunu se k němu i já. Šup, a je oranžová. Snažím se protlačit ještě kousek dál.

Další šup a svítí červená.

Uáá!

Zdeptaně šlápnu na brzdu. Napětí cítím až ve vlasech. Tupě zírám před sebe. No tak, Charlotto, pobízím se, uvolni se. Uvolni se! nařídím si přísně. Když budeš vynervovaná, tak to stejně rychleji nezvládneš,



Rozzlobené troubení mě vytrhne z úžasu. Dupnu na plyn. Motor okamžitě chcípne. Ksaku. Bleskově otočím klíčkem a chci znovu nastartovat. Jenže prsty mě neposlouchají a nejde mi to. Za mnou troubí několik aut. Díkybohu, konečně se auto nade mnou smilovalo.

S trapným zavřeštěním pneumatik vyrazím vpřed. V hlavě mi vře. Nechápu. Jak to, že se mi ta řidička tolik podobala? Ta podoba byla až nadpřirozená. Kdyby to bylo možné, myslela bych si, že jsem to *byla* já. Na pažích mi naskáče husí kůže. Zachvěju se. Páni, tak tohle byla ta nejprapodivnější věc...

Přede mnou se vynoří značka – konec objížděky – a přelije mě vlna úlevy. Díkybohu. Na sedadle spolujezdce pípne BlackBerry. Kouknu na displej. Bezva, už mám signál! Pět nepřijatých hovorů. A jéje, zpátky do reality. Přidám plyn a vytukám číslo do kanceláře.

# Kapitola třetí

Cestou do kanceláře stihnu vyřídit devět hovorů, odpovědět na dva maily (využiju toho, že zase uvíznu v zácpě) a fofrem objednávkovýci v Interfloře. Tmavě modré květiny bohužel nemají – prodavačku jsem tím požadavkem slyšitelně zaskočila –, ale měli alespoň vínové, což je stejné.

Skoro.

Vletím do dveří a asistentka Beatrice už na mě čeká s kávou. Okamžitě mi podává hrníček. Přesně tak mě každé ráno vítá: dvojité espresso s trochou sojového mléka. Zrovna telefonuju s novinářkou. Vrhnu na Beu vděčný úsměv a hrneček jí uzmu s ladností zkušené štafetové běžkyně. V průběhu dvou let jsme se v tomto úkonu maximálně zdokonalily. Nikdy nerozlijeme ani kapičku.

Pádím přes její kancelář a podpatky lodiček hlasitě klapou na podlaže. (Je z leštěného betonu a vypadá prudce elegantně. Naše kanceláře jsou velmi módní, protože ve světě PR se vzhled stává vším.) „Dobře, pošlu vám ten nový produkt na vyzkoušení. Nepochybuji o tom, že o něm budete chtít napsat článek do časopisu... Aha, vy chcete *celou řadu*?“ Páni, novináři umějí být chamtiví. „Samozřejmě. Ihned odesílám posílčka,“ dodám bodře.

Dojdu ke stolu, ukončím hovor, ztěžka dosednu do křesla a naráz vypiju espresso. Dokud si ráno nedám kafe, nedokážu uvažovat jasně. Prakticky ani nevidím. Tím se vlastně vysvětluje ten prapodivný zážitek na semaforech.

„Dobré ráno,“ zašvitoří Beatrice. Září jako sluníčko a tiskne si na prsa několik složek.

Beatrice to dělá pořád. Ne že by s nimi ustavičně pracovala, ale snaží se tak zamaskovat své bujné poprsí, které zdédila po babičce, vévodkyni z něčeho. Má po ní i dvojitý perlový náhrdelník, tučný svěřenecký fond a útočiště ve městě. Tím útočištěm myslím obrovský, přebrovský byt na Devonshire Square, luxusní West End.

Beatrice je dítě štěstěny a v podstatě bych ji měla nenávidět, ale ono to nejde. Patří totiž k těm nejhodnějším lidem, jaké jsem kdy potkala.

„Ahoj, Beo, mockrát děkuju za kafe,“ usměju se vděčně.

„Mělas hezký víkend?“ zeptá se mile a začne mi z ramen sundávat kabely. Úplně jsem na ně zapomněla. Hbitě je rozmístí na svá místa.

„Jo, šlo to. Potřebovala jsem vyřídit nějaké resty.“ Pokrčím rameny a vzpomenu si na včerejšek. Strávila jsem ho u jídelního stolu zaneseného papíry. Miles zatím hrál squash. Poslední dobou víkendy ani jinak netrávím, dojde mi.

Položím lokty na stohy papírů a promnu si čelo. Cítím, že mě začíná bolet hlava. „Mám nějaké vzkazy?“

„Volala asistentka Larryho Goldsteina a potvrdila zítřejší oběd v Electric v Notting Hillu.“ Bea začne odlepovat jednu cedulku za druhou. „Pak volala Sally Pittová, redaktorka životního stylu v *Daily Standard*. Chce s tebou udělat rozhovor pro článek o ženách, které mají v životě všechno.“ Vrhne na mě nadšený pohled. „Pak ještě volala Melody. Několikrát.“

Melody je známá televizní prezentérka, která nedávno porodila, shodila asi sto kilo a teď vydělává na tom, že své „tajemství“ zpeněžuje na DVD, napsala o něm knížku, běží o něm televizní seriál a taky začala prodávat řadu zdravých polotovarů. Jmenují se *Snadno bez éček*. A my jí děláme PR.

„Trochu ji rozhodily nedělní noviny,“ dodá Beatrice a podá mi jeden z bulvárních titulů. Na titulní straně je Melody, jak se cpe Big Macem a hranolky. Titulek křičí „Tajemství a hranolky“.

„Hm, viděla jsem to,“ ušklíbnu se.

„Do slova a do písmene řekla,“ prohodí Beatrice a odlepí další papírek, aby mi mohla s naprosto vážnou tváří citovat: „Jsem příšerně naprchnutá a mám toho po krk. Nejradši bych těm hajzlům z novin zakroutila krkem.“

Navzdory šířající úzkosti se neubráním úsměvu. Herecké podání Beatrice je přímo strhující. Je to velmi solidní, vysoce vzdělaná mladá dáma a méně spisovné výrazy vyslovuje s nemalými obtížemi. Je roztomilá.

„O tom nepochybuju,“ přikývnu a rozložím noviny na stůl. Cítím, že se mi žaludek sevřel ještě víc.

Melody se sice tváří jako miláček národa – je samá legrace, prezentuje se jako miloučká žena a usmívá se jako v reklamě na zubní pastu –, ale jakmile v dosahu není kamera, chová se jako nefalšovaná ježibaba a je ještě víc nesnesitelná než... No, nechci nikoho jmenovat, abych neskončila u soudu, ale vzpomeňte si na někoho, kdo má děsnou povahu, a vynásobte to nejmín třemi. Je fakt děsná, děsná, děsná.

„Myslíš, že přehání?“ ptá se Beatrice, nakukuje mi přes rameno a znovu si prohlíží tu fotku. Nedávno viděla dokument o muži, který celý měsíc nejedl nic jiného než věci od McDonalda, a mluví o tom pořád dokola. Bea už je taková. Chodí na filmy, které měly premiéru před pěti lety. Ani s muzikou a módou na tom není jinak...

Okouknu ji, co má dneska na sobě. Vsadila na jistotu: živůtek barevně ladící se svetrem, šedou tvídovou sukni ke kolenům, neprůsvitné silonky a černé lodičky, které má věčnost. Jo, a nesmím zapomenout na perly.

No, vzato kolem a kolem, možná jsem to s těmi pěti lety přehnala. Asi nosí ještě starší módu.

„Záleží na tom?“ prohodím a promnu si spánky. V hlavě mi začíná nepříjemně tepat. „Přehání nepřehání, příští měsíc vydává novou knížku o hubnutí, *Chci jen kvalitu*,“ připomenu jí. „Kromě toho právě probíhá propagační akce té nové řady polévek *Snadno bez éček*.“

Beatrice se zamračí. „Hm, to není úplně výborné.“

Má neuvěřitelný smysl pro citlivá vyjádření. Nejsme velká agentura a v podstatě máme pár zákazníků. Já se starám o ty velké a Beatrice o ty menší. Melodyina zakázka patří k našim největším a nejvýnosnějším. Rozhodně nepotřebuju fotky v bulváru, které ji zdiskreditují jako guru zdraví a fitnessu.

„Je to spíš časovaná bomba,“ zamumlám. Z rodinného balení paracetamolu, které běžně mívám na stole, vyklepu dvě tablety a probudím počítač. Monitor se rozjasní. Bleskově začnu psát do kolonky Googlu.

Beatrice se pevně chytí za perlový náhrdelník. „Myslíš to vážně?“ lekne se. „*Bomba*?“ opakuje po mně.

Na obrazovce naskáče hned několik článků. Na jeden z nich kliknu. „Časovaná,“ opravím ji a zběžně pročítám jednu z těch hrůz. Po chvilce přemýšlení se podívám na Beu. „Zavolej jejímu agentovi a řekni mu, že vydáme tiskové prohlášení. Rozhlásíme, že Melody trpí hypoglykemií.“

Bea na mě upře nechápavý pohled.

„Prostě má nízkou hladinu krevního cukru.“

Beatrice pochopí a rozzáří se. „No to je ale náhoda!“ zacvrliká. Nová informace ji evidentně potěšila. „Mamka ji má taky! Bez krekrů, jak se jenom jmenují, nevyjde z domu! Představ si, že je jednou zapomněla, cukr jí klesl pod kritickou hranici a omdlela! Navíc rovnou k nohám prince Philipa.“ Všimne si, jak se tvářím, a zarazí se. „Byli jsme v Ascotu v Royal Enclosure,“ vysvětlí mi.

„Beatrice, je to kamufláž. Ona tu hypoglykemii nemá.“

Bea po mně střelí pohledem. Dochází jí to. „Aha... Chápu... Takže ty to uděláš jen jako...“ dopoví šeptem.

Přikývnu.

„Páni, Charlotto, ty jsi chytrá jako liška. Právě proto s tebou ráda pracuju!“

Bea často lidi mate. Myslí si o ní, že je to hloupá zazobaná nána, ostatně jako já, když přišla na pohovor. Sotva popadala dech, protože celou cestu od metra běžela. Vlasy jí trčely na všechny strany a na silonkách jí teklo oko. Ve skutečnosti jí to pálí jako málokomu a za maskou zdánlivě hloupé blondýny se skrývá mozek století. Má červený diplom v aplikované matematice a byla skoro nejlepší i ve fyzice. Studovala na Cambridgi. Ve volném čase řeší geometrické rovnice. „Jen tak,“ vždycky prohodí.

Upřímně řečeno je na tuhle práci příšerně překvalifikovaná. Jsme stejně staré, ale Bea by měla pracovat někde v laborce a hlavně by měla bádát nad něčím nesmírně vědeckým. Jenže ona trvala na svém. Chtěla dělat v PR a byla do toho neuvěřitelně zapálená. Kromě toho se umí krásně vyjadřovat a mluví hezky elegantně, což je ve světě PR významná deviza.

V PR klasicky pracují holky ze středních vrstev z okolí Londýna, ale rozhodně ne dámy z vyšších vrstev, které si můžou vybírat. Uvědomuju si, že i mě ta práce hodně změnila. Vyjadřuju se jinak, přemýšlím jinak a v první řadě absolutně nemám čas.

S Beou je to ale v pohodě. Vzájemně se doplňujeme, konkrétně já vyjednávám smlouvy, sháním klienty a pečuju o ně a Bea je první na ráně při kontaktu s tiskem a médií jako takovými. Umí s nimi bezvadně zmetat. Její způsob vyjadřování je vždycky dostane. Jsou z ní prostě paf.

Ozve se telefon. Bea ho běží zvednout. „Dobrý den, Merryweather PR,“ ohlásí se veselým tónem. „Z jakého média voláte, prosím? Z *Telegraphu*? Opravdu? To je úžasné, můj dědeček v něm řadu let působil jako redaktor.“

Už chápete?

Zachráníme Melodyinu propagaci před krachem a pak nás už nic tragického nečeká. Den plyne normálně bláznivě. Voláme novinářům, píšeme tisková prohlášení, podstupujeme konferenční hovory s klienty. V jednu chvíli je devět ráno a vymyslím, co bych mohla říct o šamponu proti lupům, aby to vyznělo sexy a svůdně. Propagujeme totiž novou řadu šamponů předního vlasového stylisty Johnnyho Birda. A za chvíli je skoro jedna odpoledne, já nadskakuju v taxíku a uháním na pracovní oběd do Wolseley, což je módní restaurace na Piccadilly. Obvykle jezdím svým autem, ale dneska mi připadá, že to taxíkem zvládnu rychleji. Kromě toho cestou vyřídím pár restů.

Popadnu úchytku nad dveřmi, abych se neskácela, a čtu si mail na BlackBerry. Palcem posunu okno níž a chci napsat odpověď, ale vyruší mě zvonící mobil. Mám totiž BlackBerryho i mobil. BlackBerry je na pracovní záležitosti a mobil na osobní hovory. Normálně přes den vypínám zvuk, ale dneska jsem asi zapomněla. Vylovím mobil z kabelky a mrknu na displej. Volají rodiče.

Do háje, taťka má ty narozky. Chtěla jsem mu co nejdřív zavolat. Čekala jsem na volnou chvíli. Jenže ta ještě nenastala.

„Dobrý den, Charlotte Merryweatherová,“ představím se automaticky. Hned vím, že jsem to nezvládla.

„Vida, takže ještě žiješ,“ ozve se suchý komentář.

„Ahoj, mami,“ pozdravím nevinně. Na tu haldu hlasových zpráv, které mi nechala minulý týden, takticky nemyslím. „Jak se máte?“

„Tys nedostala moje vzkazy?“ zeptá se rázně. Žádné řečičky kolem.

„Ehm... jo, ale –“

Ani mě nenechá domluvit. „No, jen doufám, že nenastane chvíle, kdy tě s otcem budeme nutně potřebovat,“ dodá odměřeně. „Až umřeme, dozvíš se to nejdřív pár dní po pohřbu.“

Protočím panenky. Mamka ráda bývá melodramatická. Neměla by se dívat na ty telenovely.

„K čemu máš telefon, když ho nepoužíváš, prosím tě?“

„Asi jsem zrovna měla jednání,“ bráním se chabě.

„Dneska ráno jsem ti volala domů. Taky jsi to nevzala.“

Ano, taky si občas myslím, že by se měla živit jako žalobce a ne asistentka ředitele školy.

„Tak jsem někde byla, no. V šest jsem měla trénink.“

„V šest ráno?“ užasne.

„Jo, mám osobního trenéra a běháme sedm kiláků.“

„Ty běháš tolik kilometrů?“ opakuje nepřirozeně vysokým hlasem.

„Panebože, Charlottko,“ osloví mě úzkostně, „nepřeháníš to? Občas by sis měla přispat, nemyslíš?“

Přispat? Hm, to zní dobře. Kdy jsem si naposled přispala? Nevzpomínám si.

Vlastně jo, vzpomínám. To ráno po oslavě pětadvacátých narozenin. To není zase tak dávno.

*Hm, skoro před sedmi lety.*

„Jíš pořádně?“ stará se. „Přece nemůžeš běhat s prázdným žaludkem.“

Tvrdý žalobce se rázem promění ve starostlivou maminku.

„Jasně, to vím,“ lžu, jako když tiskne.

Prázdný žaludek na protest zakručí. Snažím se ho umlčet lokem kávy, kterou jsem koupila ve Starbucks těsně předtím, než jsem naskočila do taxíku.

„Včera v *Daily Mail* psali o tom, že vegetariáni mají málo... okamžik...“ Slyším, jak listuje novinami. „Tady je to. Vegetariáni mají málo esenciálních minerálů a vitaminů.“

„Nesmysl!“ namítnu ohnivě a v kabelce nahmatám krabičky s nepoužívanými vitaminy a potravinovými doplňky. Pořád nějaké kupuju. Minulý týden jsem četla článek o mletých mandarinkových jádrech. Když je budete pojídat v optimálním množství, podle všeho se můžete dožít stovky. Odšroubuju víčko a nasypu si je do hrsti. Požadované objemy jsou ale tak velké, že člověk prostě musí žít do stovky, aby je stihl pozřít.

„Měla bys mít teplé snídaně, víš?“

„Na ty nemám čas, mami,“ namítnu poněkud netrpělivě.

„Sama víš, co se říká. Moc práce škodí.“ Slyším, že se na mě zlobí.

Znovu obrátím oči v sloup. „Dávám na sebe pozor,“ zavrčím vzdorovitě.

Mamka mi odjakživa říká, že to s prací přeháním. Jo, má pravdu. Pracuju hodně, jenže to k úspěšné firmě prostě patří. Tomu mamka nerozumí. Ona nikdy netoužila po zářné kariéře. Pro ni byla prioritou rodina a děti. To byla hlavní práce. Práce je na vydělávání nezbytných peněz. To se jí snadno řekne, když ji odjakživa živí táta. V jejím světě je to jiné než v tom našem. *Lepší.*

Aspoň si to ráda myslím.

„Říkala jsem ti, že Marion je už potřetí babičkou?“ zeptá se mě mamka. Mé výhrady okatě ignoruje.

Jo, asi třikrát, prolétne mi hlavou. Dopiju kafe.

„To je bezva, vyříd' jí, že moc gratuluju.“

„Její dcera je stejně stará jako ty,“ pokračuje mamka zatvrzele. „Vzpomínáš na Caroline Godfreyovou? Na náboženství jste byly moc šikovné.“

Hm, a už je to tu zase. Mamka mi totiž hrozně ráda vypráví o dcerách svých kamarádek a o časté frekvenci jejich porodů. Je nadšená ze záplavy temperamentních dětiček s růžovými tvářičkami, které zvyšují počet obyvatel, zatímco její sobecká dcera žije tři sta kilometrů od nich někde v Londýně, má osobního trenéra a je vegetariánka. A nejhorší je, že se ještě *nevдалa*.

Když už o tom mluvíme...

„Jak se má Miles?“

Ach jo.

Hned vám to přeložím. Když se mamka zeptá, jak se má Miles, chce vědět, jestli mě už požádal o ruku.

Upřímně řečeno se mě na to neptá jen ona. S Milesem jsme rok a půl a každý čeká, kdy se Miles konečně vyjádří. Stejně tak všichni předpokládají, že mu nadšením padnu kolem krku. Proč vlastně ne? Splňuje všechna kritéria ženských časopisů: je hezký, úspěšný, věrný, spolehlivý a nikdy se nehádáme. No jo, vždyť my se nepohádali ani jednou. Paráda, co?

Jenže část mého já by někdy byla za takovou pěknou hádku vděčná. Milesovi říkám, že každý má nárok na svůj názor. Jiný názor někdy dodá vztahu šmrnc a jiskru, zase ho nakopne.

Ale stejně bych těžko hledala důvod, proč Milesovu nabídku k sňatku odmítnout.

Ani to nezvažuju.

„Skvěle. Máš tam tátu?“ zeptám se vesele a nenápadně měním téma.

„Chci mu popřát hezké narozeniny.“

„Jo, je. Počkej chvílku, zrovna šel pro poštu.“

Ztuhnu.

„Davide, lásko, volá Lottie,“ slyším mamku, jak huláká na tátu. Pak tajuplně zašeptá: „Poslalas mu přání, že jo?“

„Ehm... Ne, místo přání jsem mu poslala květiny,“ odpovím rozjařeně.

„Kytky?“ opakuje po mně užasle. To nečekala. „*Tátovi?*“

„Proč ne? Táta je má rád,“ hájím se. „Na zahradě je od rána do večera.“

„No, to jo...“ Nedopoví. Je mi jasné, že by byla mnohem radši, kdybych skočila do papírnictví a poslala tátovi obyčejný pohled a třeba ponožky, abych se projevila jako normální dcera. Když jim přivezou velkou kytici, bude celá vesnice na nohou. Už teď slyším mamku, jak sousedům vysvětluje: „Jsou od dcery. Bydlí v Londýně, víte?“ Takové vysvětlení v miniaturních yorkshirských vesničkách bohatě stačí.

„Jak se máš, dceruško?“ zeptá se mě táta mile. Jeho slova jsou jako příjemné pohlazení.

S tátou jsme nikdy neměli pohodový vztah. Oba jsme tvrdohlaví jako mezci. V mém dospívání jsme se ustavičně hádali kvůli tomu, jak hlasitě můžu a nemůžu pouštět The Smiths. (Já: co nejvíc nahlas. Táta: „Vypni ten kravál, bolí mě z toho uši!“) Ale v hloubi duše se máme moc rádi. Dokonce jsme se narodili skoro nastejně. Mám narozky jen čtyři dny po těch jeho.

„Ahoj, tati, šťastné narozeniny,“ prohodím s úsměvem a zasunu si telefon pod bradu. Blížíme se k Wolseley a potřebuju si bleskově upravit make-up.

„Děkuju, zlatíčko. Ještě jsem neprošel všechnu poštu,“ dodá spokojeně.

Píchne mě osten viny. Kytky se mu sice budou líbit, ale stejně...

„Co budeš dneska dělat?“ zeptám se, abych – opět – změnila téma. Otevřu zrcátko a natočím ho ke světlu. Do očí mě udeří kruhy pod očima.

„Ale, znáš to přece, jako vždycky. A co ty? Kdy se na nás přijedeš podívat?“

„Brzy,“ odpovím a naučenými pohyby si dūbukuju tváře pudrem. Nerada vypadám, jako bych na sobě měla tuny líčidel, takže ráno jsem na sebe naplácala jen podkladový krém, lehoučký make-up, zamaskovala jsem se pudrem a bronzerem, malinko jsem si narūžovala tváře, načernila řasy, přejela si rty leskem... Ironií osudu si toho na sebe musíme namrskat víc než dost, abychom vypadaly co nejpřírozeňji.

„To říkáš vždycky,“ zlobí se. „Naposledy jsme tě viděli o Vánocích.“ V půlce pohybu se zarazím. Opravdu je to tak dlouho? Vzpomenu si na divokou dálniční jízdu na pětadvacátého prosince. Dřív jsem se z práce neutrhla. Melody hned po Novém roce uváděla na trh novou řadu dietních koktejlů a Beatrice padla s chřipkou, takže jsem makala nonstop a všechno vyřizovala sama. První svátek vánoční jsem od probuzení trávil s laptopem, abych dopsala prohlášení pro média, a hned druhý den jsem zase potřebovala být v práci.

„Já vím, tati. Moc mě to mrzí. Mám dost fofr, o nic víc nejde. O víkendu jsem musela dokončit důležitou věc, aby nám neutekl termín, a tenhle týden to směřuju na novou smlouvu, víš?“ Nechám kruhy být, zaklapnu zrcátko a místo velkého snažení si nasadím brýle proti slunci. „Ale slibuju, že první volný víkend popadnu Milese a zajedeme k vám, jo? Taky vám musím ukázat nové auto. Bude se ti moc líbit, uvidíš. Klidně se v něm můžeš projet.“

„Hm, o nových broucích jsem četl článek v tom časopisu, cos mi poslala...“

Vycítím, že táta jihně. Auta jsou totiž jeho slabá stránka. Miluje motory a hrozně rád obdivuje šikovné inženýry.

„Kde to bude?“ ozve se taxikář v reproduktoru.

„Tati, počkej chvílinku.“ Vykouknu z okýnka a hledám svou restauraci. „Tady už kdekoli,“ odpovím ochotně a ještě se nakloním dopředu, aby mě dobře slyšel. Vzápětí letím dozadu, protože si to vyložil po svém a obratem dupl na brzdy. Auto s trhnutím zastaví u chodníku. Rychle si posbírám věci. Sháním je po celém zadním sedadle.

„Promiň,“ houknu do telefonu a drápu se ven. „Děkuju,“ oznámím taxikáři. „Ještě prosím stvrzenku...“ Podám mu desetilibrovku a přeje-du se pohledem ve skle okýnka. Nedá mi to a uhladím si vlasy.

„Mluvil jsi o tom článku,“ obratně navážu na hovor s tátou.

Naučila jsem se vést dva rozhovory najednou. Nejdřív jsem z toho byla vedle jak ta jedle a popletla jsem, co se dalo, ale časem jsem se zajela.

„Přijed', až se ti to bude hodit,“ pronese mírně. „Jen je nám po té naší holčičce moc smutno, víš?“

Zalije mě vlna emocí. *Holčičce?* Za čtyři dny mi bude dvaatřicet. A za osm let oslavím čtyřicítku!

A jéje, na tohle bych zrovna teď myslet nemusela.

„Taky je mi po vás smutno,“ odpovím a vybíhám schody. „Ale o mě si starosti opravdu dělat nemusíte.“ Projdu skleněnými dveřmi a podpatky hlasitě klapu na mramorové podlaze.

„Jsi šťastná, vid'?“

Procházím kolem velkých zrcadel. Automaticky se v nich přejedu pohledem. „Jasně že jo,“ odpovím duchem nepřítomně.

Koutkem oka zahlédnu jednoho z novinářů, s nimiž se mám sejít. Jeho taxík právě zastavuje u chodníku. Znervózním. Před takovýmhle jednáním jsem vždycky jako na trnů. Musím prezentovat nový produkt, který propagujeme, tak abych pro něj získala pozornost tisku a prostor v něm. Jednání je sice zaobalené v hávu oběda, neškodné konverzace a vína, ale pro mě je to stres jako hrom.

„Tati, nezlob se, ale budu muset běžet...“

„Ano, jistě. Měj se hezky. Rád jsem tě slyšel.“

Mrzí mě, že mám tak málo času. Moc jsme si toho neřekli. Taková je doba. Před x lety jsem vysedávala na telefonu celé hodiny a dokázala jsem tlachat o všem možném i nemožném. Teď mi musí stačit pár minut.

„Večer ti ještě zavolám,“ dodám, abych se necítila tak špatně.

„Dobře. Zatím ahoj, holčičko. Měj se pěkně.“

„Díky. Ty taky, tati.“

Zaklapnu mobil, ale stejně se zastavím a nejdu dál. V mysli se vračím k hovoru s tátou, a přemýšlím nad tou jeho otázkou. Jsem šťastná? *Jsem, ne?*

„Charlotto!“ Otočím se a pohlédnu do tváře ženě kolem padesátky. Je to Katie Proctorová. Známe se z doby, kdy jsem byla novinářka na volné noze. Usmívá se od ucha k uchu a vřele mě popadne do navoněného náručí. „Hele, že ty máš nové boty?“ vyjekne a ukáže na moje boty. „Jsou nádherné.“

Udělal mi radost. „Nevěděla jsem, že přijdeš ty,“ odpovím s úsměvem a vtisknu jí polibek na obě narůžovělé tváře. „Nikdy mi žádné pozvání nepotvrdíš,“ dodám naoko rozzlobeně.

„RSVP není moje parketa. Jsem hrozná,“ syje si popel na hlavu. „Odpouštíš mi?“

Kdyby šlo o někoho jiného, tak bych právě propadala panice, ale Katie je spíš kamarádka než objekt pracovního oběda. „Jasně. Jak se máš?“

„Mám pekelnou žízeň! Pojd', objednáme si něco k pití a řekneš mi, co je nového.“

Zavěsíme se do sebe a cestou ke stolu se docela uklidním. Nechápu, co to do mě dneska vjelo. Postupně přicházejí i ostatní novináři. Všude létají vzdušné polibky, hýříme představováním a popíjíme vzorně vychlazené Sauvignon Blanc. Nasadím přátelský úsměv a pouštím se do práce.

Jistěže jsem šťastná. Proč bych nebyla?

# Kapitola čtvrtá

**O**běd dopadl na jedničku.

Novináři odcházejí v podnapilém stavu, odnášejí si taštičky se vzorky a horečně slibují, že budou psát jako mourovatí. Astronomický účet беру na sebe, vyprovodím postupně jednoho žurnalistu za druhým, zamávám jim a pak se i já sesunu na zadní sedadlo taxíku.

Přinejmenším doufám, že jsem oběd zvládla na jedničku. Jakmile se taxík rozjede na zpáteční cestu k mé kanceláři, jako vždycky mě začínají dohánět pochybnosti.

Tváře mě od těch nekonečných úsměvů úplně bolí. I to je součástí mé práce. Na první pohled vypadá jednoduše. Co je taky složité na popíjení vína, rýpání se v nakládané zelenině, chroupání salátu z potočnice, že? Ujišťuju vás, že cílené konverzování je děsná dřina. Pořád musíte být v pohotovosti, snažíte se spojit práci se zábavou, hledáte tu správnou rovnováhu mezi diskutováním o zákaznících a třeba i o něčem rozchodu: „Cože udělal? To snad ne! Hrůza. Chudinko. Měla jsi na pár dní odjet. Určitě by ti pomohlo, kdybys odjela třeba na relaxační pobyt do lázní. Když už o tom mluvím, ve Skotsku jedny takové znám. Děláme jim PR...“

Kolem třetí usedám ke stolu a zbytek odpoledne se neodlepím od klávesnice. Beatrice odchází úderem šesté. V pondělí totiž chodí na salsu a miluje svého brazilského instruktora Pabla. Kdykoli o něm mluví, tak se celá rozněžní, tváří se jako trdlo, pohazuje vlasy jako pubertáčka. To je celkem dřina, protože má krátké vlasy a prameny daleko nedoletí. Vždycky žasnu, jaká proměna se s ní během zlomku vteřiny stane. Z elegantní dámy je najednou vášnivá svůdkyně. Dokonce bych přísahala, že jí z tašky vykukovaly síťové silonky! Páni, Bea v síťenkách! Já padám...

Beatrice se mě jako obvykle snaží vypakovat, abych odešla společně s ní, a okatě začne zhasínat světla. Zatvrzele sedím u počítače a píšu. Bea nemívá ve zvyku dělat nenápadné narážky, spíš jde rovnou na věc. Kdybych jí rovnou neřekla, že jenom dopíšu přípravu na zítřejší jednání a za pět minut taky budu pryč, vyrvala by mi kabel ze zdi.

Pochopitelně si vymýšlím a Bea to ví. Jindy by vedle mě stála jako hlídka a fakt by čekala, až uplyne pět minut, ale dneska má salsový večer a hlavně Pabla, takže je fofrem pryč.

Počítač vypínám až kolem osmé. Vezmu si věci a zamknu. A to jen proto, že Miles už dvakrát volal z té nové restaurace, kde jsem a kdy přijdu. Jinak bych u počítače seděla doteď. Bez mrknutí oka lžu a tvrdím, že jsem pět minut od restaurace.

Do restaurace přicházím v deset.

Dobře, dvacet minut po desáté.

„Strašně se omlouvám, že jdu pozdě.“

Miles na mě čeká u baru. Mezitím nám objednal láhev vína a čte si *Evening Standard*, sekci o nemovitostech. Zvedne hlavu a usměje se. Zalije mě příjemné teplo.

„Došly jim škeble,“ oznámí mi důvěrně, když se k němu skloním, abych ho políbila. Voní vodou po holení a na bradě mu od posledního holení vyrašily světlounké vousy. V jeho případě to bude pár dní. Miles má totiž vousy hebké jako dítě. Kromě toho si nechává narůst kotlety. I když mu už bylo třicet.

„To mě mrzí,“ pronesu soucitně a sednu si vedle něj.

Právě tohle se mi na Milesovi tolik líbí. Nevývádí, protože jsem přišla pozdě. Neječí na mě. Naopak je v naprostém klidu. Jako vždycky.

„Co jiného se nabízí?“ zeptám se a setřesu si z ramen kabát. Natáhnu se k misce s olivami a začnu žvýkat slanou dužinu. „Mňam, to je dobrota.“

Konečně můžu zpomalit. Dám si pití a něco k jídlu. Pohladím se po břiše. Ta celodenní tíseň by už ze mě konečně mohla začít opadávat.

„Ryby v nabídce dne vypadají zajímavě...“ Přimhouří oči a zadívá se na černou tabuli. Soustředěně svažuje obočí. Snaží se rozluštit názvy napsané křídou. Je při tom hrozně roztomilý. Vypadá totiž jako malý školák, a ne jako veleúspěšný třicátník a developer k tomu.

„Dobrá volba.“

Ten mužský hlas mě zaskočí. Otočím se za ním. Kousek ode mě sedí u baru nějaký jiný muž. Sám. Má tmavé, krátké, kudrnaté vlasy a na špičce nosu se mu sotva drží kulaté brýle. Nemůžu si nevšimnout, že obroučky má zprohýbané do nemyslitelných tvarů.

„Taky bych vám doporučil tu rybu.“ Ukáže na svůj talíř a usměje se. Odhalí tím sotva znatelnou jizvu, jako má Joaquin Phoenix a která vede od nosní dírky ke rtům. Navíc ji zakrývá podvečerní tmavé strniště.

„Jenže já ryby nejím,“ zavrtím hlavou.

„Aha, nedošlo mi, že jste vegetariánka.“ Přikývne a zatváří se zahanbeně, jako by ho mrzelo, že vůbec něco říkal.

Teď je pro změnu mizerně mně. Snažil se mi pomoci.

„Vegetariánka sice jsem, ale ryby jím,“ připustím. „Jenže já ji tenhle týden už jednou měla, takže víc nemůžu,“ dodám s úsměvem. „Kvůli obsahu rtuti, víte?“

Oba se znovu zadíváme na jeho talíř. Jukne na nás napůl snědený losos. Trapně mlčíme.

„V tom případě vsadte na jistotu a dejte si makarony se sýrem,“ dodá s pohledem upřeným na tabuli.

Zavrtím hlavou a nakrabatím nos. „Ne, je v tom mléko.“

„To vadí?“ užasne.

„Nemůžu ho.“

Přeměří si mě podezřívavým pohledem. „Aha,“ pronese pomalu. Všimnu si, že mu cukají koutky.

Je mi trapně, že jsem zavrhl všechno, co navrhl. Moment, čemu se směje? Mým alergiím? Nebo se snad směje – dotčeně se naježím – *mně*?

„Nařídila mi to nutriční terapeutka,“ dodám na svou obhajobu. Vzpomenu si na rozhovor s doktorkou Bruceovou, což je Melodyina nutriční terapeutka. Mluvily jsme spolu, když jsem připravovala prezentaci pro tisk o jedné z jejích knih. Posteskla jsem si, že jsem věčně unavená. Bez váhání mi napsala seznam jídel, kterým se mám vyhýbat.

Hm, jenže já ten seznam dodržuju už půl roku a jsem unavená pořád, dojde mi.

„Taky nesmím pšenici ani rafinovaný cukr,“ pokračuju ve své obhajobě. „Jsem na ně alergická.“

„Nepovídejte,“ pronese soucitně a užasle zavrtí hlavou, jenže ten jeho pohled ho prozradí. Jo, vysmívá se mi.

Naštvaně se otočím k Milesovi. „Co si objednáš ty, lásko?“ zeptám se významně a ke druhému muži se natočím zády. *Neprosila* jsem se ho, aby se se mnou bavil. On si začal!

„Přemýšlel jsem o thajském zeleninovém kari,“ přemítá nahlas.

„Bezva, to zní skvěle,“ pronesu o poznání hlasitěji, než je nutné. Nadšeně přikývnu. „Dám si to taky.“

Ha, však já mu ukážu. Jsem na sebe pyšná. Vybrala jsem si něco úplně jiného, než mi ten nafoukanec doporučoval. Snažím se přivábit pozornost servírky, abychom si konečně mohli objednat.

„Mají fofr, co?“ podotknu, když zase marně mávám na barmana, který čepuje pivo. Miles nic neříká ani nedělá a trpělivě čeká. „Zkys neme tu celou věčnost.“

„V tom případě máte štěstí, že mi právě skončila pauza,“ prohodí teď už známý hlas. Pootočím se a vidím, že ten chlap seskakuje z barové židle a s prázdným talířem v ruce míří za bar. Současně si všimnu, že má na sobě zástěru. „Co to bude?“ zeptá se a bere si propisku a bloček.

Panebože, leknu se. Takovou kombinaci úlevy a zmatku neznám. Tak on tady pracuje.

„Dal bych si thajské kari,“ sdělí mu Miles mile.

„Ano, thajské kari,“ usměje se a napíše si poznámku. „A vy?“ zeptá se mě a stoprocentně se dobře baví. Poznám mu to na očích.

„Dám si totéž, děkuju,“ oznámím mu rozhodně.

„Určitě?“ zeptá se. Mírně ukloní hlavu a zablýskne se mu v očích. Propisku má připravenou na psaní.

„Jistě,“ přikývnu bez váhání.

„Tak jo.“ Nasaje vzduch skrz zatnuté zuby a udělá si druhou čárku.

Podrážděně ho pozoruju. Dojde k pokladně a chystá se namarkovat naši objednávku. Najednou mě něco napadne. „Počkejte, jsou v tom ořechy?“

Zarazí se s rukou nad tlačítkem a zvedne hlavu. „Vy jste alergická i na ořechy?“

Jestli jsem dřív byla jen podrážděná, tak teď přímo běsním.

„Ano, a hodně,“ odseknu. Vrhnu na něj rozlícený pohled. „Mohla bych dostat anafylaktický šok.“

„Musí u sebe nosit EpiPen,“ vysvětlí mu Miles a ochrannitelsky mě chytí kolem pasu. „Mohl by ji zabít jediný oříšek.“ Zadívá se na mě s obavami v očích. „Vid', lásko?“

Na vteřinku zapomenu na to své naštvání a vrhnu na něj láskyplný úsměv. Díky bohu, že mám právě Milese. Rozumí mi a snaží se mi pomoci.

„Páni.“

Na rozdíl od jiných, prolétne mi myslí a významně se podívám na barmana. Kouká na nás, jako by nevěřil vlastním očím. Má co dělat, aby se nerozesmál.

„Je to těžké, vidíte? Člověk je na každém kroku ohrožený na životě,“ pronesl Miles smrtelně vážně. Vůbec mu totiž nedošlo, že si z něj barman dělá legraci.

Okatě toho barmana ignoruju a natáhnou se pro *Evening Standard*. Pustím se do předstírání, že mě pohltil článek o cenách nemovitostí. Snad mu to dojde.

Chyba lávky, nedošlo.

„To je příšerné. Každé jídlo je vlastně časovaná bomba.“

„Zatím zvládám,“ vyštěknu zpoza novin.

„Jde to, ale musíme se mít na pozoru,“ svěří se mu Miles. „Lásko, pamatuješ, jak jsme si objednali pití na Oxo Tower? Dala sis preclík, který byl kontaminovaný slanými arašídami...“

Začíná mě štvát. Miles. Zbláznil se? Proč to tomu chlápku vykládá? Nemůže si ho prostě nevšímat jako já?

„Na okamžik jsem měl docela nahnáno, co vám budu povídat. Chudák Charlottka, natekl jí krk, rty měla nafouknuté a po těle jí vyskákala příšerná kopřivka.“

Panebože, zmlkni už. Prosím. Střelím po něm pohledem a doufám, že to pochopí a zmlkne. Ne, Miles se natolik nechal pohlit vyprávěním a obhajováním mé cti, že mě nevnímá.

„Opravdu? Kopřivka, říkáte?“ opakuje po něm barman a protáhne obličej. „Pane jo.“

Ty taky zmlkni, doporučím mu v duchu a propichuju ho pohledem.

„Chápete to? Použili stejnou mísu na arašídami a pak na preclíky. Ani ji neopláchli!“ dodá Miles pohoršeně. „Pak jsem manažerovi poslal pěkně ostrý dopis, vidíš, Charlottle? Sice nám proplatili účet, ale o to mi nešlo.“

„Hele, tamhle je volno,“ vyjeknu, protože si všimnu, že v zadní části místnosti se zvedla nějaká dvojice a milosrdně nám uvolnila stůl. „Honem, než ho někdo zabere!“

Seskočím z barové židličky, popadnu tašky a kabát a řítím se k volnému stolu. Hlavně pryč od toho protivného barmana. Že se nestydí. Měl by si nejdřív zamést před vlastním prahem.

Ohlédnu se za Milesem a zamávám na něj. Pořád sedí u baru a zjevně nechápe, co se děje, proč jsem zmizela. Náhle si mě všimne. Zdvořile se začne loučit s barmanem. Ach jo, Miles je neuvěřitelně zdvořilý. Někdy až moc. Při sexu taky mívá své mouchy. Nejdřív se dovolí, jestli může, a pak mi poděkuje. Tím prosím a děkuju dohání život do extrému, ale prý to je důsledek soukromých škol.

Strčí si noviny pod paži, vezme láhev vína i skleničky a razí si cestu ke mně.

„Nemusíš si s ničím dělat starosti, už jsem to zařídil,“ oznámí mi, sotva dosedne. „Salát neobsahuje ořechy a barman říkal, že je v kuchyni upozorní na všechny tvé alergie.“

„Bezva, děkuju,“ usměju se. Vezmu od něj skleničky a naliju víno. „Jak ses měl v práci?“ zeptám se. Sami vidíte, že témata umím měnit obratně. Náš společný večer nezačal nic moc, ale jsem odhodlaná, že si ho užiju. Minulý týden jsme se sotva viděli, protože jsme oba měli práce nad hlavu. A ten víkend předtím vlastně taky.

„Jako obvykle, znáš to.“ Lhostejně pokrčí rameny, posadí se a napije se vína.

Miles působí jako developer a taky investuje do nemovitostí – u nás i v zahraničí – a už má „celkem slušné portfolio“, jak říkává. Na ceny nemovitostí, velké příležitosti a úrokové sazby hypoték je odborník na slovo vzatý. I to je jeden z důvodů, proč nežijeme spolu. Prý bychom měli uvažovat rozumně a počkat, až ceny nemovitostí klesnou, než... Jak to vlastně řekl? Aha, už vím. Než se *zkonsolidujeme*.

To slovo si pamatuju přesně, protože nasadil smyslný výraz a vzal mě za ruku, což obvykle nedělá, projevy náklonnosti totiž nejsou jeho parketa. Šroubovaně řečeno nesnáší projevování emocí na veřejných místech.

„Podepsal jsem tu smlouvu na Aquarius. Příští měsíc začnou stavět.“  
„Paráda!“

„Dokonce to vypadá, že seženu investory i na ten další projekt, takže zítra budu muset na pár dní odletět.“

„O jaký projekt jde?“

„Přece o ten projekt v Leedsu,“ odpoví odměřeně. Očekává, že si všechno pamatuju.

„Aha, jasně, přestavba skladiště na luxusní byty.“

„Ne, to byl Manchester,“ opraví mě a výchovně se zamračí. „Stejně tě tím nechci zatěžovat, lásko.“ Usměje se a palcem mi něžně přejíždí přes hřbet ruky. „Radši se budeme bavit o něčem jiném.“

„Ne, pokračuj,“ pobídnu ho s úsměvem. „Zajímá mě to.“

Dobře, s tím projevem zájmu jsem to přehnala, ale o partnerovu práci se člověk musí zajímat, ne? Na tom jsou láskyplné, pečující a zralé vztahy založené. Přinejmenším jsem to četla v knížce *Dobrá posluhačka, skvělá milenka*. Podobných knížek čtu haldy. Dřív se jim říkálo svépomocné, teď bývají označovány jako podněty k osobnímu růstu. V tom případě musím růst jako ta fazole v pohádce. Mám jich totiž desítky. Možná stovky, když nad tím tak přemýšlím. A stále kupuju další.

„Tak třeba pak,“ odpoví, znovu se napije a natáhne se pro noviny. Stejně na něm poznám, že jsem ho potěšila. Mám ze sebe radost a vyberu si taky jednu složku novin. Upřímně řečeno jsem neskonalé šťastná, že konečně mám pořádný, dospělý, zralý vztah. Dva profíci u lahve kvalitního vína pojídají olivy a čtou si různé sekce denního tisku.

Duchem nepřítomně listuju novinami a cítím, jak se ve mně rozlévá spokojenost. Když jsem byla mladší, s muži jsem si vůbec nevěděla rady. Přitahovaly mě samé divoké typy a potácela jsem se od jednoho zklamání ke druhému. Po třicátých narozeninách jsem se rozhodla, že s tím musí být amen. Už žádní bouřliváci a nespolehliví týpci. Konec katastrofálním úletům a bouřlivým vztahům.

Půl roku poté jsem poznala Milese. Seznámili nás známí na jednom večírku. Nervózně si uvolnil kravatu a stydlivě mě pozdravil a já v tu ránu věděla, že večerům s Nirvanou a vydrnkávání její písničky „Smells Like Teen Spirit“ na elektrické kytáře definitivně odzvonilo. Stejně tak rozhovorům o závazcích, vážných a nevážných vztazích i věčnému čekání, až se pánovi zachce přijít. Konečně jsem našla spolehlivého muže. Dospělého, s úspěšnou kariérou, vlastním bytem v lepší čtvrti a normálním oblečením. Triček s lebkou a zkříženými hnáty jsem skutečně měla po krk. Podívám se na Milese. Má na sobě vkusný kašmírový svetr, který jsem mu loni koupila k narozeninám. Sekne mu.

Miles se napije a přistihne mě, jak si ho prohlížím.

Muž, s nímž mám společné zájmy. A můžu s ním vést civilizovaný rozhovor.

„Takže?“ prohodí a odloží noviny.

„Takže?“ opakuju po něm a odložím ty svoje.

Najednou nevím, co říct. V hlavě mám vymeteno. Zvláštní. Usoudím, že příčinou bude nedostatek spánku. Jsem přetažená.

„Zvažuju, že v cizině koupím další dům k pronájmu,“ prohodí jako by nic.

Dům, jak jinak. Aha, mluvili jsme o nemovitostech. Jak se mi to mohlo vykouřit z hlavy?

„A kde?“ zeptám se se zájmem.

„To ještě nevím,“ připustí. „Napadla mě Dubaj.“

„Páni, to koukám!“

Kdybych měla být upřímně upřímná, tak mě hovory o zajištění a investicích docela nudí. Nejradši bych vždycky změnila téma, ale uvědomuju si, že nejsem nejmladší a taky to musím řešit. Miles výstižně říká, že majetek se jednou stane naším důchodem.

„Zjistil jsem, že jsou tam nějaké domy před dokončením a mohly by být slušně ziskové.“

„Opravdu? To zní... ehm... zajímavě.“

Jenže někdy o zajištění na stáří a o důchodech fakt přemýšlet nechci. Jo, za čtyři dny mi bude dvaatřicet, ale do stovky mám přece jen daleko, ne? Někdy bych byla radši, kdybych nemusela řešit, co bude, ale jen to, co je *ted'*. Prostě chci dělat i spontánní rozhodnutí. Užívat si.

„Dvakrát thajské kari a listový salát?“

Zvednu hlavu. Stojí nade mnou barman se třemi velkými talíři.

„Organický, kdybyste se chtěla ujistit,“ dodá důrazně a významně se na mě podívá.

„Ano, děkujeme,“ odpoví Miles a ukáže doprostřed stolu. „Salát máme společně. Je to tak v pořádku, lásko?“

„Samozřejmě,“ usměju se na něj. Barmana si nevšímám. „Vypadá to skvěle.“

Na co si vlastně stěžuju? Mám se jako v ráji. Miles je úžasný. Všechno je úžasné.

Miles mi podá ubrousek. Spontánně se nadzdvihnu a políbím ho.

Vidíte? Bezva se bavíme a ještě jsme spontánní.

Jen se trochu seknu a zavadím o láhev vína. Opovážlivě se zakymácí.

„Do háje.“

„Těsně vedle,“ usměje se Miles a pohotově chytí láhev dřív, než se z ní vylije celý obsah. „Tak to bylo o fous,“ dodá a postaví láhev na původní místo. Zasměje se. „To by byla ostuda, vid’?“

„Hm,“ přikývnu. Barman se na mě pobaveně podívá. Uhnu pohledem.

Připadám si jako dokonalý pitomec.

Chvilku mlčíme. Napadne mě, že bych to s tím polibkem zkusila znovu, ale cítím, že by se to už nehodilo.

„Vypadá to lákavě,“ libuje si Miles a chopí se vidličky.

„Ano... lákavě,“ papouškuju po něm a následuju jeho příkladu.

Oba se pustíme do jídla. Mlčky.

# Kapitola pátá

Laptop? *Mám.*

Kufřík? *Mám.*

BlackBerryho? *Mám.*

Je druhý den ráno a jako obvykle fofruju po bytě, procházím seznam věcí a úkonů a ujišťuju se, že jsem na nic nezapomněla.

Hm, to by mělo být všechno.

Ze stolku shrábnu klíče, prásknu za sebou dveřmi a sbíhám ze schodů na chodník. Nasoukám se do auta, vycouvám z parkovacího místa a zařadím se do kolony. Předě mnou je neomylné upozornění, že mě čeká objížďka. Auta se začínají sjíždět do jednoho pruhu. Rezignuju a připravuju se na další nekonečnou cestu do práce.

Zakručí mi v břiše. Zase jsem se nestihla nasnídat. Otevřu přihrádku na čelním panelu a začnu v ní šmátrat. Pro případy nouze v ní mívám energetické tyčinky.

Hm, nejsou jen pro případ nouze, uvědomím si. Poslední dobou se proměnily v pravidelnou snídani. V prodejně zdravé výživy vždycky kupuju celé balení. Dokončím hovor, roztrhnu obal a kousnu si. Jsou z ovsu a chutnají *výsostně!*

Jo, přeháním. Namlouvám si to, abych nemusela myslet na to, že mi připomínají potravu, kterou jsem krmila svého tehdejšího píska. Na druhou stranu jsou podstatně zdravější než Twixy. Tyhle tyčinky jsem kolem dvacítky jedla po tunách.

Pomalu se suneme dál. Rychle žvýkám. Využívám totiž chvíličky klidu, než mi zase začne zvonit telefon.

*Zase on. Ten Beetle.*

Zastavím na semaforu a užasle zírám před sebe. *To je mi náhoda!* Kouknu na řidičku. Stačí zlomek vteřiny a vím to. Znovu ty dlouhé, tmavé, kudrnaté vlasy. Od čelního skla se odráží ranní slunce a zneumožňuje mi rozumný výhled. A je pryč. Ne to slunce, ale řidička. Zmizela za stínítkem. Zírám na brouka a připadám si dost divně.

Příšerně divně. Tohle není samo sebou.

Primhouřím oči a upřu na ni zrak. Jo, to auto je skutečně stejné jako můj starý brouk. Opřu se hrudí o volant a natahuju se ještě dál. Jasně. Mhouřím oči proti slunci a krabatím obočí. Je na chlup stejné. Zase vidím tu samolepku připomínající práva zvířat. I rez kolem světel. A hele, má promáčklý levý bok. Jednou jsem totiž zapomněla zatáhnout ruční brzdou, auto sjelo z kopce, zamířilo do vesnice a zastavilo se o traktor...

Naskočí zelená a brouk projede kolem mě. Nechápavě na něj zírám.

Není pochyb, *je* to moje staré auto. Už před lety neprošlo technickou asi z milionu důvodů... Matně se mi vybaví, že se o něm automechanik vyjádřil jako o smrtelné pasti a upozornil mě, že až příště dupnu na brzdou, bota mi patrně projede podlahou, protože je zpuchřelá až hrůza. Táta ho pak ode mě velkoryse koupil. On totiž hrozně rád opravuje staré káry. Pak ho dal mamce na takové to každodenní popojíždění, a taky aby měla v čem vozit psy na zablácené pole. Nakonec to auto někomu prodali, pokud vím.

A ten někdo podle všeho bydlí v Londýně. Navíc vypadá jako já před deseti lety. Jsem z toho na větvi. Taký mám radost, že jsem přišla na logické a hlavně rozumné vysvětlení. *Bezva.*

Rozjíždím se a ještě mrknu do zpětného zrcátka. Beetle je už pryč. Asi zabočil, přemítám laxe a projíždím křižovatkou. Už jsem si začínala myslet, že –

V duchu se okřiknu. No, řekněme, že se mi hlavou začínala honit snůška nesmyslů. Netřeba to dramatizovat.

Beatrice na mě jako vždycky čeká s připravenou kávou. „Dobré ráno,“ zacvrliká mile.

„Dobré.“ Čapnu hrnek a rázuju si to ke svému stolu. Zapnu počítač a pár minut už projíždím maily. „Mám nějaké vzkazy?“

„Volali od Larryho Goldsteina a omluvili ho, že na ten oběd přijde pozdě, takže jsem rezervaci přehodila na druhou. Ale moc se na setkání s tebou těší.“ Bea na mě vrhne rozzářený pohled a zkříží prsty pro štěstí.

„Ještě něco?“

„Jo, volal Miles.“

Udiveně zvednu hlavu. Miles mi do práce nikdy nevolá, protože ví, že mám fofr. Kromě toho měl ráno odletět do Leedsu. Stalo se něco?

„Je v pořádku?“ zeptám se a už je to tu. Panika mě popadla za límec a lomcuje se mnou ze všech sil.

„Ano, jistě,“ usmívá se Beatrice. „Jen ti chtěl dát vědět, že doletěl v pořádku.“

Uf, to je úleva.

„Prý ti ráno volal, ale na mobilu tě nezastihl.“

„Sakra, asi jsem ho zapoměla zapnout,“ zaúpím a zanořím ruku do kapsy. „Ráno jsem nestíhala.“ Podívám se na displej. Zarazím se. Telefon je *zapnutý*. Patrně jsem cestou neměla signál. Jako včera, dojde mi. „Měl to zkusit na BlackBerry,“ přemýšlím nahlas.

„To udělal, ale taky to nešlo.“

„Opravdu? Hm, to je zvláštní.“ Zmateně se kouknu na BlackBerryho. Taky je zapnutý a signál hlásí plných pět čárek.

„Říká se tomu ztracené hovory,“ poučuje mě Beatrice všeznale. „Začínají představovat nemalý problém, protože mobily používá čím dál víc lidí a technické kapacity nestačí. V *New Scientist* jsem dokonce četla, že počty těchto hovorů prudce stoupají. Psali, že v roce 2010 bude na světě víc než bilion a půl bezdrátových přístrojů, takže –“

„Co Miles říkal?“ skočím jí do řeči dřív, než mi odrecituje celý článek.

Mám smůlu, právě se rozjela. „Ale stejně si myslím, že hovor se považuje za ztracený, když se přeruší v průběhu telefonování. Jenže tenhle vlastně ani nezačal. No co, v podstatě jde o totéž... Prostě voláme až moc...“ Zaregistruje můj výmluvný pohled a zčervená. „Aha, jo, jasně. Promiň. Miles...“ Začne hledat lísteček se vzkazem. Pokračuje vážným tónem: „Od jednoho kontaktu se právě dozvěděl, že se na trhu co nevidět objeví skvělý dům. Chtěl by, aby ses s ním na něj jela podívat, až se vrátí.“ Vrhne na mě další rozzářený úsměv. „Vy plánujete společné bydlení?“

„Trochu jsme o tom mluvili,“ přikývnu. Není mi z toho úplně lehkou srdce.

„To je bezva, vid’?“

„Hm, asi jo.“

Dopřavdivky řečeno jsem z toho dost vedle. Jedna věc je mluvit o společném bydlení a druhá vybírat ho. Najednou je to drsná realita, a ne vzdálený plán, o kterém se občas pobavíme u láhve červeného a misky oliv.

„Klíče budou mít nejdřív ve čtvrtek, ale naštěstí se mi podařilo přeložit jednání s redaktorkou kosmetické sekce *Elle*, takže ve čtvrtek kolem poledního nic nemáš.“ Bea není k zastavení. „Hned jsem mu volala zpátky, že ta prohlídka v jednu platí.“

„Páni, ty jsi blesk,“ zasměju se.

„Snažím se.“ Celá září a podává mi nalepovací cedulku. „Tady je adresa.“

Nechápavě se na ni podívám. Beatrice má velmi čitelný rukopis, přesto ta písmenka nějak nemůžu přečíst. Napiju se kávy. Bez ní nepřemýšlím.

„Vy dva s Milesem jste ideální pár. Přesně takový vztah bych také uvítala.“

„Fakticky?“ Podívám se na ni. K hrudi si tiskne bloček s lepítky a má toužebný výraz.

„Jistě,“ vykřikne a horlivě přikývne. „Oba jste úspěšní, atraktivní a vedete život jako ze škatulky.“

Její slova znějí dobře, skoro bych se při nich nadýmala pýchou. Hm, asi má pravdu, napadne mě. Zkusím si Milese a sebe představit v článku o úspěšných párech v *OK!*: „Baron ve světě nemovitostí Miles a jeho partnerka Charlotte, majitelka Merryweather PR, odpočívají ve svém moderním domě a povídají si s námi o nemovitostech, penzijních plánech a –“

To ale nezní dvakrát zábavně, nemyslíte? Snažím se vymyslet něco jiného. No tak, honem. *Určitě* děláme i zajímavé věci.

Mám v hlavě prázdno. Nic mě nenapadá. Usoudím, že je příliš brzy. Mozek mi ještě nezačal fungovat. Kromě toho mám plnou hlavu jiných věcí. Aha, abych nezapomněla...

„Připravila bys mi Goldsteinův spis, prosím tě?“

„Hm, jasně. Hned to bude.“ Beatrice se probudí z romantického snění o mně a Milesovi a vrhne se ke své milované kartotéce.

Dopiju kávu a začnu se prosekávat doručenou poštou. Mám třiatřicet nepřečtených mailů.

O sobě a Milesovi vymyslím něco zajímavého až pak.

„Dáte si ještě jedno macchiato?“ zeptá se mě servírka zdvořile.

Zadívám se na prázdný hrnek. Celé dopoledne se prolévám kofeinem, abych měla jasnou mysl, ale něco mi našeptává, že jsem to pře-

piskla. Jsem totiž nervózní a cítím, jak se na mě sápe úzkost. „Ne, děkuju, jen vodu.“

Jsou skoro dvě. Sedím v Electric v Notting Hillu, módní restauraci vyhrazené pro členy klubu. Čekám na Larryho Goldsteina, kosmetického dentistu z Hollywoodu. Proslavil se úsměvem bělejší než sníh, který vykouzil na tvářích řady celebrit. Mimo jiné je majitelem neuvěřitelně úspěšného řetězce Star Smile, hvězdný úsměv. Tvoří ho zubní kliniky po celých Státech. K nám přiletěl z Los Angeles a pouští se do jednání s PR agenturami, jelikož hodlá v Británii rozšířit svůj řetězec o další úsměvy Star Smile.

Jsem napnutá jako struna. Všimnu si, že v prstech drtím svoji vizitku. Navzdory nablýskanému, elegantnímu pozlátku mám nervy v kýblu. Ano, doslova. Uvědomuju si, že musím čelit neúprosné konkurenci. Ale když vyhraju, moje firma získá mezinárodní věhlas a nesmazatelně se zapíše na mapu PR agentur se zvučným jménem.

„Perlivou, nebo neperlivou?“

„Rozhodně neperlivou,“ odpoví za mě americký přízvuk.

Otočím se a spatřím postaršího muže. Má ostře řezanou čelist, prostě klasický hezoun. Má světle modrou košili od Ralpha Laurena a ocelově hnědé vlasy sčesané z opálených spánků. Jako by si při vystupování z plachetnice v Saint Tropez jen tak prsty pročísl vlasy, nic víc. Rozhodně nevypadají jako výsledek půlhodinového snažení fénu a kdejakého vlasového přípravku. Připomíná mi Blakea Carringtona ze seriálu *Dynastie*. V prvním okamžiku mě vlastně napadne, že to je Blake Carrington z *Dynastie*.

„Dobrý den, pan Goldstein?“ ujišťuju se a hranou ruky ze stolu hbitě smetu papírky odloupané z vizitky. Vstanu a současně papírky shrnu do tašky pod stolem.

„Když jsem se naposledy díval do zrcadla, tak to souhlasilo,“ usměje se sebevědomě.

„Charlotte Merryweatherová, Merryweather PR,“ odpovím a věnuju mu svůj profesionální úsměv. Podám mu ruku. „Velmi ráda vás poznávám.“

„Beze všeho mi říkejte křestním jménem. Jsem Larry,“ usměje se. „Ujišťuji vás, že potěšení je především na mé straně.“ Vezme mou ruku do dlaní a schová ji v nich.

„Dobře, Larry,“ zkusím to bodře. Ze všech sil se chovám, jako bych skutečně byla majitelka úspěšné PR agentury a superprofesionálka, za kterou se vydávám. Ve skutečnosti jsem úplně vyřízená. Cítím, že se mi v podpaží rozlévají mokré fleky. A to jsem na sebe nacákala kdejaký antiperspirant.

„Výborně,“ zaraduje se.

Stále mě drží za ruku. Začínám z toho být nesvá. Je to tím, že je Američan, vysvětluju si. Konečně mě pustí. Osobní hranice jim moc neříkají, že? Britové si přece vystačí s odměřeným potřesením rukou.

Sedneme si naproti sobě. Na první pohled je mnohem starší, než jsem si ho představovala. Když jsem ho vyhledala na Googlu, vyskočilo na mně, že mu ještě není padesát, ale tváří v tvář realitě bych tipla, že mu je o deset let víc. Fotky na Googlu jsou umně zpracované. Ale stejně je bezvadně zachovalý. Odhaduju, že o botoxu toho ví víc než dost, protože čelo má nebyvale hladké a i plet' kolem očí má jako miminko. Jinak vypadá normálně.

Samozřejmě až na ten úsměv.

Servírka se vrací s neperlivou vodou a nalije mi ji do skleničky. Fascinovaně zírám na Larryho úsměv. Na takovéhle úsměvy totiž v Británii nejsme zvyklí. Dokonalé bělostně bílé zuby považuju za výsadu hollywoodských špiček a britských hvězd reality show, které si *myslí*, že jsou hollywoodské hvězdy. Má neuvěřitelně *bílé* zuby. A taky *velké*.

„Sycené nápoje totiž narušují sklovinu,“ vysvětlí mi a častuje mě dalším skvostným úsměvem. Jenže ten jeho nemá se sklovinou nic společného. Dominantou jeho úsměvu je porcelán. Masivní porcelán a masivní zuby. „Berte to jako tip.“

„Aha, dobře... Děkuju vám,“ přikývnu a v duchu si přidám na seznam zakázaných jídel a pitiv další položku. Panebože, co bude dál? Za chvíli nebudu moct jíst ani pít vůbec nic. Zbudou mi jen kapačky. „Už jste byl někdy v Londýně?“ zeptám se horlivě a poplašeně od sebe odstrkuju představy o tom, jak bezvládně ležím v nemocnici a k obědu si dávám solný roztok v infuzi.

„Ano, mnohokrát. Londýn patří k mým oblíbeným destinacím. Cítím se tu jako doma,“ libuje si a napije se vody. Neperlivě.

Cukají mi koutky, ale ovládnou se. S jeho kalifornsky opálenou pokožkou a dokonalým úsměvem by v Londýně nemohl vypadat více nemístně. Londýňané jsou totiž šedotvární a viklozubí.